

РЕШЕНИЕ

№ 7428

гр. София, 28.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **6694** по описа за **2013** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Териториална дирекция на НАП - С., чрез юриконсулт Г. срещу решение № 63 от 07.05.2013 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 13 състав по нахд № 1524/2012 г. Със съдебното решение е отменено наказателно постановление № 2203-0233/29.12.2011 г., издадено от директора на офис В. при ТД на НАП - С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 5, ал. 4, т. 2 от КСО.

В касационната жалба се изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на закона и на процесуалните правила. Иска се от съда да отмени обжалваното решение.

Ответната страна – [фирма], чрез управителя, изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли съда да потвърди обжалваното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1

АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

След обсъждане на събраните доказателства, СРС е приел за установено, че на 04.02.2011 г. [фирма] подало по електронен път декларация обр. 6 за м. 01.2011 г., за което електронната система съставила протокол, в който било посочено, че декларацията е отхвърлена. Същевременно, на имейл адрес на дружеството било получено потвърждение за получаване на подадената декларация обр. 6. На 19.09.2011 г. дружеството подало отново по електронен път декларация обр. 6 за м. 01.2011 г.

Районният съд е приел, че АУАН е съставен след изтичане на преклузивния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. В решението са изложени мотиви, че 3-месечният срок за съставяне на АУАН е започнал да тече от датата на извършване на нарушението - 01.03.2011 г., към който момент компетентните органи са имали информация за деянието.

Този извод на районния съд е неправилен и не се споделя от настоящата инстанция. Предвиденият в чл. 34, ал. 1 ЗАНН тримесечен срок започва да тече от датата на откриване на нарушителя и в случая това е датата на извършване на проверка от орган по приходите – 15.09.2011 г., на която дата до [фирма] е изпратено и уведомление за неподаване на декларация обр. 6. Към този момент следва да се приеме, че са изяснени обстоятелствата, относими към установяването на нарушението и съответно нарушителя. Неправилно районният съд е приел, че към датата на извършване на нарушението, т.е. към датата, на която дружеството е следвало да подаде декларация обр. 6, нарушителят е бил известен на органите на ТД на НАП - С.. Обстоятелството, че към определена дата съответният осигурител следва да подаде декларация не означава, че към същата дата извършването на нарушението и съответно нарушителят са станали служебно известни на органите по приходите. Датата на извършване на нарушението в случая е различна от моментът на откриване на нарушителя. Поради това, считано от 15.09.2011 г. АУАН № 2203-0233/29.11.2011 г е съставен в тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН.

На следващ място, районният съд е приел въз основа на представените по делото доказателства, че [фирма] е изпълнило задължението по чл. 3, ал.3, т.1 от Наредба № Н-8/29.12.2005г., като е подало декларация обр. 6 на 04.02.2011 г. Този извод на съда е незаконосъобразен и противоречи на възприетата в обжалваното решение фактическа обстановка.

Нормата на чл.5 ал.4 т.2 КСО въвежда императивно задължение за осигурителят периодично да представя в ТД на НАП данни - декларация за сумите за дължими осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване, учителския пенсионен фонд, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", дните в осигуряване и облагаемия доход по ЗДДФЛ - поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване. Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал.3, т.1 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. (в приложимата редакция) декларация образец № 6 се подава в компетентната ТД на НАП от работодателите и осигурителите не по-късно от последния работен ден на календарния месец, през който са били дължими осигурителните вноски, вноските за фонд ГВРС и данъкът по чл. 42 от ЗДДФЛ. В случая е установено по категоричен начин въз основа на събраните от СРС доказателства, че за м. 01.2011 г. [фирма] е

подало по електронен път на 04.02.2011 г. декларация обр. 6, за което електронната система съставила протокол, в който е посочено, че декларацията е отхвърлена. Следователно, дружеството е подало декларация с некоректно съдържание и същата е била отхвърлена от електронната система на НАП., за което подателят е бил уведомен с генерирания автоматично протокол. Обстоятелството, че на имейла на дружеството е получено съобщение за получаване на декларацията не обосновава извод, че същата е била коректно подадена и приета. Поради това следва да се приеме, че ответникът в касационното производство е извършил нарушение на чл. 3, ал.3, т.1 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. във вр. с чл.5, ал.4, т.2 КСО и законосъобразно е ангажирана административно-наказателната му отговорност по чл.355 ал.1 КСО.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът констатира незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да се отмени, а НП № 2203-0233/29.12.2011 г. да се потвърди.

Водим от горното, Административен съд София- град, I касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 63 от 07.05.2013 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 13 състав по нахд № 1524/2012 г.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 2203-0233/29.12.2011 г., издадено от директора на офис В. при ТД на НАП - С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 3, ал. 3, т.1 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. във вр. чл. 5, ал. 4, т. 2 от КСО.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.